

Řeka života

Vzpomínám si na ty krásné nedělní večery, kdy jsem jako malá holka seděla na klíně svého tatínka. Seděli jsme spolu v křesle a četli jsme tatínkovu oblíbenou sbírku citátů. Jeho oblíbené citáty byly ty o vodě. Když jsem byla ještě hodně malá, většinou z nich jsem nerozuměla. Tatínek mi ale vše dopodrobna a s velkou trpělivostí vysvětloval. S výjimkou jednoho citátu, který měl v knize zvýrazněný a u kterého byla vždy záložka.

Byl to citát od Paula Coelho ze strany 11: „Člověk se neutopí proto, že se ponoří, ale proto, že zůstane pod vodou,“ citoval táta. „Co to znamená, tati?“ zeptala jsem se zvědavým hlasem. Očekávala jsem, že mi to vysvětlí tak jako pokaždé, ale on se jen usmál, pohladil mě a řekl: „To se hůř vysvětluje, Andy. Ale jednou to pochopíš, neboj se.“

Dávala jsem se na něj nechápavým a trochu našťavaným pohledem. Vždy, když jsem se takto zatvářila, tatínek zvolal: „Kdo si dá horkou čokoládu?“ Nedokázala jsem se na něj dlouho zlobit. Maminku jsem nikdy nepoznala, a proto byl pro mě vším. V mých dětských očích byl hrdinou - a kdo by se mohl zlobit na svého hrdinu?

Žili jsme spolu v menším rodinném domku na konci města Lyss, ve Švýcarsku. Mojí nejoblíbenější místností v našem domku vždy byla tatínkova pracovna, kde měl kromě psacího stolu také naše oblíbené křeslo, které stálo směrem ke krbu. Když jsme si společně četli, dívali jsme se do ohně či na obraz nad krbem. Jmenoval se „Veslování na řece Epte“ od Claudie Moneta. Byl to náš nejoblíbenější obraz.

Za domem jsme měli menší dvorek, ze kterého byl výhled opravdu neskutečný. Při západu slunce jsme vždy pozorovali barevné nebe a paprsky slunce dopadající na řeku.

Na této řece jsme trávili většinu volného času. Já i můj táta jsme vždy byli tělem i duší veslaři. I když jsem ještě neuměla pořádně chodit, už jsem s tatínkem plula na řece v naší loďce. Nejdřív jsem se trochu bála, ale moc se mi to líbilo a každý den jsem prosila tatínka, abychom šli na řeku. Když jsem poprvé jela sama, překonala jsem tátův osobní rekord. Byl z toho nadšený, a když jsme spolu tak jako pokaždé, odpočívali

po veslování na starém molu, kde jsme vždy pozorovali proud vody, zadíval se na mě a řekl mi, že bych mohla být šampiónkou. Přesně v tom momentu jsme si slíbili, že to spolu dokážeme a že se stanou mistry světa.

Od toho okamžiku uplynulo již deset let. Za tu dobu jsem vyhrála mnoho soutěží. Pocit vítězství je neuvěřitelná věc. Srdce se vám rozbuší, a vy víte, že vše vedlo k tomuto okamžiku. Cítíte se, že skutečně žijete a nalézáte smysl svého života. Nikdy jsem nechápala, proč jsou v životě vítězové a poražení. Chci říci – miluji být vítězem, ale proč může mít někdo štěstí a jiný ne? To je něco, co nejspíš ...

„Andy! Pospěš si, blíží se bouře! Musíme vyrazit už teď!“ Venku stál táta a vedle něj ležely naše dvě lodě. Netrvalo dlouho a vyrazili jsme k řece. Jelikož se blížila bouře, řeka byla divoká. Trénovali jsme techniku na zítřejší závody. Po tréninku jsme si sedli na molo. „Zítřka bude velká konkurence, ale ty to zvládneš! Pamatuj ale, že: „Člověk se neutopí proto, že se ponoří...“ „...ale že zůstane pod hladinou.“ dořekla jsem citát za něj.

Ozval se hrom a začalo hrozně pršet. Vzali jsme všechny věci a běželi domů. I když jsme byli doma celkem rychle, zmokli jsme, a to pořádně. Když jsem se převlečená vrátila z pokoje, narazila jsem na tátu se dvěma hrnkami horké čokolády. Tyto chvíle již nebyly každou nedělí, už byly spíš výjimečné. Dnešní večer byl jeden z těch výjimečných. Sedli jsme si do křesla, ačkoliv jsme se tam stěží vešli, pili horkou čokoládu, četli citáty a po chvíli jsme únavou usnuli.

Probudily mě paprsky slunce na mém obličejí. Bylo jasné, co se stalo. Zaspali jsme. Vzbudila jsem tátu s tím, že musíme okamžitě vyjet, protože závody za chvíli začnou.

Během pár minut jsme naložili věci do auta a vyrazili jsme. Jeli jsme opravdu rychle. Silnice byla ještě mokrá po včerejší bouřce. Předjížděli jsme auto. Následovalo troubení, smyk, křik...

Za zvuku pípajících přístrojů se probouzím. Bílé stěny a dezinfekce mi potvrzují, kde vlastně jsem. Za ruku mě drží zdravotní sestra. Usmívá se na mě. Přichází doktor. Ptá se, jak se cítím. Žádnou velkou bolest nevnímám. Přestávám se zajímat o sebe a ptám se: „Jak je na tom táta?“ Všichni se na sebe zoufale dívají. „Víš, je nám to moc líto, ale...tvůj táta...“ Začínám kroutit nevěřicně hlavou. „To nemůže být pravda!“ Okamžitě se zvedám z postele, ale něco je špatně. Nejde to. Doktor říká: To je další věc, o které si musíme promluvit...“

Stále tomu nemůžu uvěřit. Proč se tohle stalo? Vše, na čem mi kdy záleželo, je pryč. Přišla jsem o tátu i o svůj sen stát se šampiónkou. Snažím se být silná, ale své slzy nedokážu zastavit. Byla jsem vítěz, teď jsem poražená a mám pocit, že se to nikdy nezmění. Každou noc se mi zdá o řece a o tom, jak veslujeme s tátou, smějeme se a vše je dokonalé. Pak se ale vzbudím.

Po několika týdnech v nemocnici mě sanitka odváží domů. Je zvláštní být v domě najednou sama. Jezdím na svém vozíku po domě a prohlížím si naše fotografie s tátou. Když jsem přijela do tátovy pracovny, probudil se ve mně velký vztek. Začala jsem odhazovat knihy z polic, shodila jsem všechny papíry ze stolu. Opět mě přemohl smutek. Pokusila jsem se uklidnit. Všimla jsem si jedné knihy, která nespadla na zem a ležela na našem křesle.

Nemohla jsem uvěřit vlastním očím! Je to tátova oblíbená sbírka citátů. Otevřela jsem ji na straně jedenáct, kde byla záložka a kde byl tátův nejoblíbenější citát. Četla jsem tátův citát, jako bych ho viděla poprvé a vlastně to tak bylo. Poprvé jsem tomu opravdu rozuměla. Podívala jsem se na obraz nad krbem a srdce se mi rozbušilo.

Rozhodla jsem se změnit svůj osud. Sehnala jsem si skvělého trenéra a začala posilovat. O půl roku později jsem mohla znovu usednout do lodě. Potřebovala jsem pomoc, abych to zvládla, ale byla jsem to zase já. Zpět na vodě!

Další rok se konalo mistrovství světa...Nastoupila jsem s číslem jedenáct a stalo se něco neuvěřitelného. Vyhrála jsem.

Dříve jsem si myslela, že je svět rozdělen na vítěze a poražené, ale tak tomu není. Pravdou je, že všichni jsme chvíli vítězi a chvíli poražení. Důležité je, nevzdat se. Přes všechny překážky a pády se zase zvednout. Odrazit se ode dna, vyplavat na hladinu a dostat se zpět na svou loď. Plout dál životem, ať už vás vede kamkoliv. A přesně v tu chvíli se stanete vítězi.

Barbora Seifertová